

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VII. — Wydana i rozesłana dnia 21. stycznia 1896.

Treść: (№ 17—18.) 17. Ustawa, zmieniająca i uzupełniająca ustawę z dnia 24. listopada 1876, tudzież niektóre postanowienia ustawy z dnia 30. kwietnia 1870. — 18. Obwieszczenie o przedłużeniu terminu otwarcia ruchu na szlaku częściowym Tarnopol—Ostrów kolei lokalnych wschodnio-galicyskich.

17.

Ustawa z dnia 5. stycznia 1896,

zmieniająca i uzupełniająca ustawę z dnia 24. listopada 1876 (Dz. u. p. Nr. 137), tudzież niektóre postanowienia ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 (Dz. u. p. Nr. 68).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Do służby zdrowia przy starostwach powiatowych (§. 6, lit. b ustawy z dnia 30. kwietnia 1870, (Dz. u. p. Nr. 68), jakoteż do służby lekarskiej pomocniczej przy Władzach politycznych krajowych (§. 9 rzonej ustawy), ustanawia się koncypistów lekarskich Xtej, lekarzy powiatowych IXtej i lekarzy powiatowych starszych VIIImej klasy stopni służbowych zaprowadzonych dla urzędników państwa ustawą z dnia 15. kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 47).

§. 2.

Do tych klas stopni służbowych zalicza się w ten sposób, żeby z ogólnej liczby lekarzy urzędowych, w §. 1 wymienionych a dla każdego obszaru administracyjnego ustanowionych, należała zwyczajnie piąta część do Xtej, trzy piąte do IXtej a piąta część do VIIImej klasy stopni służbowych.

Posady Xtej i VIIImej klasy stopni służbowych obsadza się zwyczajnie przez mianowanie drogą

konkursu, posady IXtej klasy stopni służbowych zwyczajnie przez posuwanie z Xtej klasy stopni służbowych.

§. 3.

Naczelnikowi krajowemu służy prawo przeniesienia lekarzy urzędowych jakiegokolwiek klasy stopni służbowych do starostw powiatowych lub do Władzy politycznej krajowej za przyznaniem odpowiedniego przepisom przesiedlnego.

§. 4.

Celem przysposobienia zdatnych następców, jakoteż do zatrudniania jako pomocników w służbie zdrowotnej państwa można przy Władzach politycznych krajowych i powiatowych mianować asystentów lekarskich z adjutami i bez adjutów.

Zwyczajnie ilość adjutów nie powinna przenosić połowy ilości posad koncypistów lekarskich.

Zresztą do asystentów lekarskich stosować się mają przepisy istniejące dla praktykantów conceptowych przy Władzach politycznych.

§. 5.

Przy Władzach politycznych krajowych, których zakres czynności w sprawach zdrowotnych jest tak wielki, że krajowy referent zdrowia nie mógłby odpowiednio podobać obowiązkowi służbowemu, przydzielonym mu stosownie do postanowień §. 13 ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 (Dz. u. p. Nr. 68), mianowicie pod względem osobistego czuwania nad stosunkami zdrowotnymi swego obszaru urzędowego i wglądania w takowe, mianować należy lekarzy

urzędowych szczególnie ukwalifikowanych, krajowymi inspektorami zdrowia z zaliczeniem do VIImej klasy stopni służbowych.

Gdy choroby zaraźliwe pandemiczne zagrażają w sposób nadzwyczajny ogólnemu stanowi zdrowia ludności, w takich zagrożonych obszarach administracyjnych przeznaczać należy do pomocy w miarę bezpośredniej potrzeby i na czas niebezpieczeństwa, ukwalifikowanych lekarzy powiatowych starszych na lekarzy urzędowych nadzorczych, nadając im tymczasowo na czas tej wyjątkowej służby, stanowisko krajowych inspektorów zdrowia.

Minister spraw wewnętrznych mocen jest krajowych inspektorów zdrowia i lekarzy urzędowych nadzorczych pewnego obszaru administracyjnego używać wyjątkowo do szczególnych badań zawodowych poza obrębem ich właściwego obszaru urzędowania, a mianowicie w takich obszarach administracyjnych, w których krajowi inspektorowie zdrowia nie są ustanowieni.

§. 6.

Postanowienia ustawy niniejszej nabywają mocy obowiązującej od dnia 1. czerwca 1896 i od tego terminu uchylają się niezgodne z nią postanowienia ustaw z dnia 30. kwietnia 1870 (Dz. u. p. Nr. 68) i z dnia 24 listopada 1876 (Dz. u. p. Nr. 137).

§. 7.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

18.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 9. stycznia 1896,

o przedłużeniu terminu otwarcia ruchu na szlaku częściowym Tarnopol — Ostrów kolei lokalnych wschodnio-galicyjskich.

Na mocy Najwyższego upoważnienia termin otwarcia ruchu na szlaku częściowym Tarnopol — Ostrów kolei lokalnych wschodnio-galicyjskich, w §. 8 Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 23. stycznia 1894 (Dz. u. p. Nr. 52) na koniec roku 1895 wyznaczony, przedłuża się aż do końca października 1896.

Glanz r. w.